

Begyndelsen til Danmarks Døling. Jeg har været nødt til at sige dette Par Ord, fordi der udspreddes den feilagtige Anskuelse i Landet, at man, naar man stemmer for et Ændringsforslag for at fjerne noget Væere, men derpaa stemmer imod Sagen saaledes ændret, gjør sig skyldig i en Selvomodsigelse. Det var blot for at borttage enhver Grund til slige falske Forestillinger, at jeg har tilladt mig denne Bemærkning om min Afstemning.

Sad: Naar jeg har bedt om Ordet, er det egentlig ikke, fordi jeg vil fortsætte disse Forhandlinger paa en videre indgribende Maade; dertil er jo i alle Tilfælde ogsaa Tiden altsor kort; men jeg opfatter Forholdet saaledes, at der fornøftigvis bør ganske kort fremsættes, hvad der kan bidrage til at klare Stillingen, saaledes som den i Virkeligheden har været med Hensyn til Forsvars-spørgsmaalet i denne Samling, og som den ogsaa nu fremtræder ved dens Slutning. Jeg sætter i saa Henseende megen Pris paa en Udtalelse, der væsentlig, efter min Overbevisning, var klarende, og som kom fra den ærede Ordfører for Flertallet, nemlig den, at det, der i Virkeligheden er os imellem og til Syvende og Sidst stiller os ad, er Bestaffenheden af de Foranstaltninger, som skulle iværksettes til vort Lands Forsvar. Jeg siger, at det er det Første, som efter min Mening bør staa klart, og jeg glæder mig for saa vidt meget ved denne Udtalelse af den ærede Ordfører. Jeg haaber, at derved altsaa vil være givet, at naar man har forsøgt at gjøre Sagen uklar ved at fremskille Forholdet, som om det, der væsentlig skalde adskille os, var: ikke Spørgsmaalet om Foranstaltningerne, men Spørgsmaalet om Tilværelsesfølelsen af Midlerne, saa vil det i Virkeligheden vise sig, at dette ikke er den væsentlige Gjenstand for Striden, men at det kun er det sekundære Spørgsmaal, hvorom Mindretallet er fuldt rede til en indkomende Forhandling. Sdet jeg altsaa aldeles slutter mig til Ordføreren's Udtalelse herom, ønsker jeg dog ogsaa, at det med nogle saa Ord skal klares, ikke alene hvad der stiller os ad med Hensyn til Forsvarsagen i sin Almindelighed, men ogsaa hvad der ganske særlig er os imellem, hvad det Lovforslag angaar, som idag foreligger. Det, der stiller os ad med Hensyn til det foreliggende Forslag, er nemlig ikke Spørgsmaalet, om Kjøbenhavn skal besættedes eller ikke besættedes fra Landfiden, derom kan man have og forbeholde sig forskellige Meninger, thi derom staar der Intet i dette Lovforslag; det er ei heller det Spørgsmaal, der stiller os, om denne Besættning, hvis en saadan skal iværksettes, skal iværksettes paa den ene eller anden Maade, thi derom kan man frit have forskellige Meninger, efter som der herom ei heller indeholdes Noget i det foreliggende Lovforslag, men hver den, der stemmer for Lovforslaget, enten i den ene eller i den an-

den Form, han stemme nu med Mindretallet eller med Flertallet, vil i saa Henseende kunne forbeholde sig sin fremtidige Stilling, naar et Forslag derom virkelig kommer til at foreligge til Forhandling og Afstemning. Det er altsaa ikke Kjøbenhavns Besættning mod Landfiden, der kommer til Afgjørelse, naar der idag er Spørgsmaal om Vedtagelse eller Iktvebttagelse af det Forslag, her foreligger. Det er dernæst ligesaa lidt, mine Herrer, Spørgsmaalet om Flaadens Udvikling, der stiller os ad; herom ser der jo i alle Punkter almindelig Overensstemmelse imellem Mindretal, Flertal og Regjering. Det er fremdeles i Virkeligheden ei heller Spørgsmaalet om Agersø Sund og de Foranstaltninger, som ere knyttede dertil, der stiller os ad; thi Flertallet kan fornøftigvis ikke anse det som noget Bæsentligt, at Mindretallet har ment, at saadanne Foranstaltninger ved Agersø Sund, som faktisk ikke kunne have nogen som helst Betydning, førend Flaaden er bleven udviklet saaledes, at den kan benytte den, kunne opsettes, indtil et saadant Tidspunkt nærmer sig. Det er altsaa heller ikke dette, der stiller os ad; men det, der i Virkeligheden stiller os ad, som i Virkeligheden er det Afgjørende med Hensyn til Afstemningen idag, er Spørgsmaalet om Søfortet paa Middelfrunden som Forsvar for Kjøbenhavn fra Søfiden. Det er dette, der idag faktisk er Hovedstridspunktet mellem Flertal og Mindretal, og jeg anser det for vigtigt, at det kommer til at staa klart. Vi, som høre til Mindretallet, have ment, at de ærede Herrer af Flertallet fornøftigvis i saa Henseende kunde gjøre en Indrømmelse, naar vi til Gjengjæld i andre Henseender gjorde Indrømmelser, og dette have vi ment at være naturligt, fordi begge Parter stemme overens i det Formaal at beskytte Kjøbenhavn mod Angreb fra Søfiden, at beskytte Kjøbenhavn mod et Bombardement, foretaget af en fjendtlig Flaade. Vi stemme ogsaa overens i det Formaal, at det er nødvendigt at frigjøre Flaaden, saaledes at det ikke bliver absolut nødvendigt at holde den her i Kjøbenhavn alene til Hovedstadens Beskyttelse mod den nævnte Fare. Det, der altsaa, næiere beset, stiller os ad, er Spørgsmaalet om man skal have et stærkt og fast Fort, som Alle ere enige i kan løse Opgaven, at beskytte Kjøbenhavn og frigjøre Flaaden, eller om vi skulle løse Opgaven paa den Maade, som det ærede Flertal har ment, ved et Par eller flere flydende Forter. Men, mine Herrer, De maa undskyldte, at de sidste Dages Forhandlinger have gjort det Indtryk paa os, at det vistnok ikke kunde være noget overordentligt stort Offer for de Herrer af Flertallet at opgive deres flydende Forter; thi de Herrer have jo netop i de allerførste Dage forkastet Forslaget om nye Kanoner til Søen, fordi de ikke selv tilstrækkelig havde prøvet de Forslag, der forelaa. Kanonerne selv vare prøvede og antagne næsten overalt i Europa, de